

Arrest

nr. 295 482 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren op (...) in Jalozaï vluchtelingenkamp te Pakistan. Op jonge leeftijd verhuisden u en uw familie terug naar Afghanistan, waar u in Dawlatzai (district Chaparhar, provincie Nangarhar) woonde tot aan uw vertrek naar Europa. U ging naar de madrassa en hielp uw vader met de verkoop van aardappelen.

Uw broer N., N.R. (...) (CG (...)) werd benaderd door Taliban toen jullie in Pakistan woonden. Hij studeerde af aan Abu Hanifa madrassa, waarna hij hafiz werd (persoon die de koran memoriseert). Q.S. (...) van de Taliban – een verwant - zei hem dat hij zich moest vervoegen bij hun jihad (heilige oorlog), waarna uw broer vluchtte vanuit Pakistan naar België en hier een verzoek om internationale bescherming indiende. Hoewel het CGVS in hoofde van uw broer een weigeringsbeslissing nam,

tekende hij beroep aan en kende de RvV, in haar arrest van 22 oktober 2013, hem de vluchtelingenstatus toe. Vanwege uw broer zijn situatie verhuisden u en uw familie terug naar Afghanistan. Hoewel jullie niet terugkeerden naar Parwan, waar uw familie voor uw geboorte woonde, maar jullie vestigden in Chaparhar, ontdekte Q.S. (...) jullie verblijfplaats. Hij kwam naar jullie huis en bedreigde uw vader. Hij eist dat u zich diende aan te sluiten bij de Taliban of uw hele familie zou vermoord worden. Uw vader antwoordde dat hij niets kon doen, waarna S. (...) u naar de madrassa stuurde in Dawlatzai. U verstopte zich echter meermaals samen met andere jongens om niet te hoeven gaan. Telkens ze u terugvonden, sloegen de Taliban u.

Rond deze periode rukte Daesh op richting Dawlatzai, nadat ze reeds Shinwar district en Achin district hadden veroverd. De Taliban rekruteerden jongemannen uit de madrassas om mee te vechten tegen Daesh. Op een dag in 2016 werd uw vader opgebeld door S. (...). Hij zei uw vader dat een man op een motor u zou komen ophalen. U klom zonder verdere info achterop de motor van ene M. (...). Tijdens de rit beseftte u dat jullie richting Pachieragam reden, waar gevechten tegen Daesh plaatsvonden. Na een strubbeling kon u M. (...) van de motor duwen. Jullie liepen beiden verwondingen op. M. (...) gleed naar beneden richting de stroom en u weet tot op heden niet wat er met hem is gebeurd. Een riksja-chauffeur pikte u op en bracht u naar een ziekenhuis in Jalalabad, waar u verzorgd werd. Vervolgens haalde uw oom M. (...) u op en bracht u naar een huis bij Pule Charki-gevangenis te Kabul, waar u enkele dagen verbleef. Hierna verbleef u enkele dagen in de wijk Qalai Najarha te Kabul, waarna u verder reisde via Helmand en Nimroz en de grens overstak naar Pakistan.

Vanuit Pakistan reisde u verder tot Iran, waar u ongeveer een jaar woonde en werkte. Nadien reisde u via Turkije,

Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië en Herzegovina, Slovenië, Italië en Frankrijk tot België, waar u op 1 juni 2020 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 augustus 2020. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een foto van uw broer en een origineel identiteitsdocument van uw vader neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban, en niet in het minst omdat u hierover geen consistente verklaringen weet af te leggen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de Taliban u op zestienjarige leeftijd zeiden dat u samen met hen moest gaan vechten, waarna u dit aan uw vader vertelde. Uw vader en uw broer zouden dan samen hebben beslist dat u Afghanistan diende te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS werd u meermaals gevraagd wanneer u benaderd werd door de Taliban en antwoordt u dat u doorheen uw jeugd door de Taliban werd aangesproken en dat zij regelmatig over de vloer kwamen bij u thuis (NPO 23/08/2021, p.17 & p.18). Ook tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS wordt u gevraagd op welke leeftijd de Taliban u begonnen te benaderen. U verklaart dat u S. (...) van de Taliban reeds zag sinds uw kindertijd. Gevraagd om specificatie betreffende de leeftijd, antwoordt u zes tot acht jaar oud (NPO 09/03/2022, p.7). Bij het CGVS maakt u als dusdanig geen enkele melding van de Taliban die u pas op zestienjarige leeftijd benaderden voor rekrutering, waarna u uw vader hierover zou hebben ingelicht. Daarentegen verklaart u dat uw vader op de hoogte was omtrent de plannen van de Taliban, meer specifiek S. (...), en u net niet.

Bovendien verklaart u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat uw vader telefonisch zou zijn ingelicht over een man die u zou komen ophalen met een motorfiets (NPO 23/08/2021, p.19). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS geeft u echter nog een andere weergave van de gebeurtenissen, namelijk dat de Taliban in de ochtend langskwamen bij uw vader, waarop hij zei dat ze u na de middag mochten meenemen. Vervolgens kwamen niet één, maar twee mannen naar uw woning met een motorfiets (NPO 09/03/2022, p.7). Deze uiteenlopende verklaringen betreffende de manier waarop u zou zijn meegenomen, komen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen niet ten goede. Voorts verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat de man die u meenam op de motor gekend was als M. (...) (NPO 23/08/2021, p.15), hoewel u tijdens het tweede onderhoud verklaart dat diegene die u meenam S. (...) heette (NPO 09/03/2022, p.9). Gevraagd of S. (...) nog onder een andere naam bekend

stond, antwoordt u dat u hem nooit eerder had gezien en hem enkel onder deze naam kende (NPO 09/03/2022, p.14). Dat u zich tegensprekt over de naam van de persoon die u meenam is opnieuw tekenend voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven maakte u bij de DVZ geheel geen melding als zou u meegenomen zijn geweest op een motorfiets en u uw ontvoerder kon overmeesteren. Men moge nochtans verwachten dat u hiervan melding maakte, indien waargebeurd. Uw uiteenlopende verklaringen tasten op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Verder wordt gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U stelt dat u al meermaals door de Taliban persoonlijk benaderd werd en dat u wist dat ze u uiteindelijk wouden voorbereiden om met hen strijd te gaan leveren (NPO 23/08/2021, p.17-19). Dat u dan vrijwillig meegaat met de Taliban, of niet eerder op de vlucht sloeg, wanneer ze u informeren dat ze u gaan komen halen slaat werkelijk nergens op. Men moge verwachten dat u onmiddellijk op de vlucht slaat wanneer u het nieuws ontvangt dat de Taliban u komen halen. Ook zeer onlogisch is dat de Taliban uw vader hierover eerst zouden informeren (NPO 23/08/2021, p.19). Dat de Taliban dit zouden doen, wetende dat u zo op de vlucht kon slaan, raakt opnieuw kant noch wal. U verklaart verder dat u de gewapende man die u kwam halen van een motorfiets heeft kunnen duwen (NPO 23/08/2021, p.20). Dat u een gewapende persoon weet te overmeesteren is op zich al vrij tot zeer ongeloofwaardig. Hoewel dit reeds verbaast, verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat hij zijn wapen vasthield in zijn rechterhand (NPO 23/08/2021, p.20). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u daarentegen dat zijn wapen aan zijn schouder hing, gezien ze dit volgens u altijd op dezelfde manier dragen (NPO 09/03/2022, p.14). Opnieuw spreekt u zich hiermee tegen. Voorts verklaart u dat jullie van de motor vielen en beiden gewond raakten (NPO 23/08/2021, p.15 & p.19). Deze man zou naar beneden zijn gegleden richting het water en u bleef bovenaan, stelt u tijdens het eerste onderhoud (NPO 23/08/2021, p.20). Tijdens ditzelfde onderhoud geeft u nog een andere verklaring, namelijk dat u geen weet heeft van wat er met deze man verder gebeurd is (NPO 23/08/2021, p.21). Na deze twee uiteenlopende verklaringen, geeft u nog een derde weergave van de gebeurtenissen tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS: jullie vielen beiden, maar zijn been zat vast onder de motor en zijn hoofd raakte gewond (NPO, 09/03/2022, p.14). Gevraagd wat er met de man gebeurd is nadat u hem van de motor duwde, vertelt u verder dat hij niet bij bewustzijn was (NPO 09/03/2022, p.15). Uw steeds wijzigende verklaringen maken dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen.

Bovendien kunnen vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat u niet op de hoogte bent van de gevolgen van dit beweerde incident. U stelt dat u niet vaak contact heeft met uw vader, doch blijkt dit uit uw verklaringen wel degelijk het geval te zijn. U verklaart dat u tien tot vijftien dagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud voor het laatst contact had met uw vader via de telefoon van uw broer, bij wie u logeert in België, en dat ook hij regelmatig met uw vader praat (NPO 23/08/2021, p. 11). Men moge dus wel degelijk verwachten dat u over meer informatie beschikt over de man die gewond zou geraakt zijn nadat hij u probeerde te ontvoeren. Ook uw verklaringen betreffende S. (...) blijken inconsistent te zijn. Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaart u dat S. (...) in het bezit is van twee madrassas (NPO 23/08/2021, p.17), waarna u tijdens uw tweede onderhoud verklaart dat hij in het bezit is van drie madrassas (NPO 09/03/2022, p.7). Ook verklaart u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat S. (...) aanvankelijk in Pakistan woonde en vervolgens terug naar Afghanistan is verhuisd, waarna u tijdens het tweede onderhoud stelt dat hij altijd in Parwan (Afghanistan) heeft gewoond. Dat u zich tegensprekt over S. (...), de man waar alle problemen zouden zijn begonnen, is andermaal een bevestiging dat aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De vaststelling dat uw broer N., N.R. (...) de vluchtelingenstatus verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De foto van uw broer toont hoogstens aan dat u een familieband met hem heeft. Het identiteitsdocument van uw vader toont zijn identiteit aan doch wordt deze in deze beslissing niet betwist. Uit beide documenten kan niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot

een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het

totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs.

8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna de Vluchtelingenconventie);*
- artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 (hierna de Vreemdelingenwet).*
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsvername en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen uit Afghanistan;*
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het proportionaliteitsbeginsel."*

Verzoeker gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Daarbij beroept hij zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en betoogt:

"In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet herkend te worden.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico gedood te worden door Taliban wegens het feit dat verzoeker bij Taliban niet willen aansluiten. Op grond hiervan werd verzoeker in zijn regio door Taliban actief gezocht teneinde verzoeker met dwang bij Taliban aan te sluiten.

De doelstelling van voormelde geplande gedwongen rekruteren van Taliban is om verzoeker in gevechten tegen de groepering Daesh in te zetten.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker objectieve aanwijzen gegeven heeft met een redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging in Afghanistan heeft.

In het licht van het gevaar gerekruteerd en gedood te worden, had verzoeker geen ander keuze dan zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging wegens zijn weigering deel aan jihad te nemen en tegen Daesh te vechten aannemelijk is en dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet, aangezien hij daadwerkelijk door Taliban wordt vervolgd.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen."

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij beroept hij zich op de schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsvername en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen uit Afghanistan;*
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;*

- *het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met het proportionaliteitsbeginsel.*

Verzoeker doet een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van enkele van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Daarbij wijst hij eveneens op artikel 62 van de Vreemdelingenwet en geeft hij aan:

“In casu, schendt de motivering van de bestreden beslissing voormelde normen waaronder de materiele motiveringsplicht door zich te beperken tot opmerkelijk overwegingen.”

Met betrekking tot de aan hem verweten inconsistentie omtrent de leeftijd waarop de taliban hem begonnen te benaderen, stelt verzoeker:

“Uit het dossier en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een duidelijke verwijzing naar zijn broer gemaakt heeft die zestienjarige leeftijd was toen de taliban zijn broer benaderden. Met andere woorden, het is de broer van verzoeker die op zestienjarige leeftijd door de taliban werd benaderde om bij de taliban voor jihadistische doeleinde aan te sluiten. Het is niet verzoeker die op zestienjarige leeftijd door de taliban werd benaderd.

Er is een grote verschil tussen verzoeker en zijn broer.

Verzoeker merkt onmiddellijk op dat de bestreden beslissing zich vergist tussen verzoeker en zijn beroer. Hieruit leidt verzoeker terecht af dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige manier is tot stand gekomen en niet afdoende gemotiveerd is. Reden waarom verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing in strijd is met de materiele motiveringsplicht in samen lezen met het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Betreffende de manier waarop hij werd meegenomen en de naam van de persoon die hem meenam, doet verzoeker gelden:

“Ten eerste merkt Uw Raad op dat in de verklaringen van verzoeker geen sprake kan zijn van uiteenlopende verklaringen omtrent de manier waarop verzoeker door de taliban werd meegenomen. De reden hiervoor is het feit dat zowel bij zijn eerste als tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, heeft verzoeker ontegensprekelijk aangegeven dat hij door de taliban op een motorfiets werd meegenomen. Dit betreft duidelijk de manier waarop hij door de taliban werd meegenomen. Hieruit blijkt dat er geen uiteenlopende verklaringen omtrent de manier waarop verzoeker door de taliban werd meegenomen.

Ten tweede, merkt Uw Raad eveneens dat de naam van diegene die verzoeker op de motorfiets werd meegenomen, voor verzoeker onduidelijk was toen. Verzoeker heeft, tijdens zijn persoonlijk onderhoud, aangegeven dat hij deze persoon vroeger niet gekend heeft. Reden waarom verzoeker over de naam van deze persoon niet zeker is. Aangezien verzoeker deze persoon in het verleden niet kende en niet gezien heeft, kon verzoeker niet met zekerheid zeggen wat de naam van deze persoon is.

Hieruit volgt dat voor verzoeker onduidelijk is waarom de bestreden beslissing van mening is dat er een uiteenlopende verklaringen omtrent de manier waarop verzoeker door de taliban werd meegenomen terwijl uit het dossier ontegensprekelijk blijkt dat in beiden persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het CGVS, hij duidelijk aangegeven heeft dat hij door de taliban met een motorfiets werd meegenomen en dat hij over de naam van de persoon door wie hij werd meegenomen onzeker is.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing ontegensprekelijk de materiële motiveringsplicht, desnoods in samen lezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Dat hij vrijwillig met de taliban meeging om tegen Daesh te vechten, verklaart verzoeker als volgt:

“Welnu, uit het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker van de werkelijk doelstelling van de taliban niet op de hoogte was. Wanneer de gewapende taliban op hun deur kwamen, heeft verzoeker geen kanten uit dan meegaan met de taliban. Verzoeker is niet vrijwillig meegegaan gezien de aanwezigheid van gewapende taliban die hem met motorfiets kwamen ophalen. Met dwang is verzoeker met de taliban meegegaan.

In deze optiek gaat de motivering van de bestreden beslissing in tegen de inhoud van het administratieve dossier aangezien verzoeker, geconfronteerd met gewapend taliban die hem kwamen ophalen, niet vrijwillig met de taliban meeging maar tegen zijn wil, zijnde onder dwang.

Desalniettemin, van zodra verzoeker wist naar waar hij werd gebracht, heeft hij een aannemelijk incident veroorzaakt en de gelegenheid van deze incident gebruikte en vlucht heeft genomen.”

Verzoeker vervolgt:

“Het spreekt voor zich dat in dergelijk omstandigheid, verzoeker geen waarneembare informatie van zijn ontvoerder heeft op het moment van voormelde incident aangezien verzoeker onmiddellijk de vlucht genomen heeft.

Dienvolgens is de redenering van de bestreden beslissing in strijd met de inhoud van het dossier en schendt hierdoor voormelde normen, waaronder de materiële motiveringsplicht.”

Verder voert verzoeker aan:

“Ten slotte merkt Uw Raad op dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de taliban in Afghanistan en de rechtspraken van het Hof van Justice en het EHRM hieromtrent niet afdoende door de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Met als gevolg dat de bestreden beslissing tot een onredelijk besluit is gekomen.

Wat is de socio-economische en humanitaire situatie op heden in Afghanistan na voormelde machtsovername door de taliban? Omtrent de gestelde vraag heeft Uw Raad geen onderzoeksbevoegdheid en de bestreden beslissing heeft hieromtrent geen afdoende antwoord gegeven.

Verzoeker wijst erop dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan, tot op heden aanleiding gegeven heeft tot een buitengewone precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Meer bepaald, na voormelde machtsovername en tot op heden, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen als actor in Afghanistan niet langer aanwezig zijn - een vol ledige terugtrekking van deze actoren.

Naar aanleiding van de terugtrekking van voormelde actoren, is het huidige regime van taliban door de internationale gemeenschap tot op heden niet erkend.

De toestroming van humanitaire hulp in Afghanistan tot op heden bestaat niet. Er is tot op heden geen internationale hulp naar Afghanistan. Er is een verstoring van de handel en het banksysteem met een hyperinflatie, een inkrimping van de économie en een tekort aan cash tot gevolg.

Families in Afghanistan worden op heden noodgedwongen om hun kinderen (voornamelijk meisjes) te verkopen teneinde van huidige precaire socio-economische situatie te ontsnappen.

Er is een reële risico dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen met de onmogelijkheid voor élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting tot gevolg.

De huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt door de machtsovername van de taliban en de volledige terugtrekking van internationale troepen en NGO's geeft zonder twijfel aanleiding tot een schending van het non-refoulementbeginsel zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM in samenlezen met artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan.

Uit voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker kan worden toegekend.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“in hoofddorde:

o de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 20 juni 2022 te hervormen;

o het verzoek van verzoeker opnieuw onder te zoeken;

o dienaangaande het statuut van vluchteling aan verzoeker toe te kennen;

o in subsidiaire order, het subsidiaire beschermingsstatuut aan verzoeker te verlenen;

in ondergeschikt orde:

o de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het CGVS over te maken voor bijkomend onderzoek.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 8 september 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.5. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift verwijst naar de algemene, precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens

blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing tevens als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit tevens terecht wordt aangehaald in de aanvullende nota van verweerder opnieuw als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Dient in dit kader vooreerst te worden gewezen op een aantal elementen in het dossier die afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt immers vooreerst ondermijnd doordat hij over zijn reis vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij, ondanks dat zijn vader deze reis zou hebben georganiseerd en dat zijn broer voor deze reis zou hebben betaald, niet preciseren hoeveel zijn reis zou hebben gekost (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.31). Ook kon verzoeker in het geheel niet preciseren wanneer in 2016 hij uit Afghanistan zou zijn vertrokken. Zelfs het seizoen waarin hij zou zijn vertrokken, kon hij niet verstrekken (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud (npo 1), p.8).

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af over zijn geboortedatum en zijn geboorteplaats. Bij de DVZ gaf hij aan dat hij was geboren op 16 mei 1999 in een onbekende stad in een onbekende provincie in Pakistan (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.4-5). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gaf verzoeker aan dat hij was geboren in een vluchtelingenkamp in Pakistan dat gekend was onder de naam Jalozaï (administratief dossier, npo 1, p.6). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kon verzoeker zijn geboortedatum niet meer verstrekken. Bovendien gaf hij deze keer aan dat hij in Pakistan was geboren in een vluchtelingenkamp met de naam Zarezo (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud (npo 2), p.3-4). In het verzoekschrift beweert verzoeker dan weer dat hij op 1 januari 1999 is geboren in Jalozaï in Pakistan. Dat verzoeker over zijn geboortedatum en geboorteplaats verklaringen aflegde die dermate uiteenlopen, doet verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker legde bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af over zijn verhuis naar Afghanistan en zijn verblijfplaats(en) in Afghanistan. Bij de DVZ gaf verzoeker aan dat hij verhuisde naar Afghanistan wanneer hij 5 tot 6 maanden oud was en dat hij in Afghanistan vanaf dit ogenblik en tot aan zijn vertrek woonde in het dorp Pamelò, in het district Japliar in de provincie Jalalabad (administratief dossier,

verklaring DVZ, nr.10). Ook zijn vader zou nog wonen in het dorp Pameló (*ibid.*, nr.13A). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij verhuisde naar Afghanistan toen hij 3 tot 5 jaar oud was. Bovendien zou hij nadien hebben gewoond in Dawlatzai, in het district Charparhar, in de provincie Jalalabad (administratief dossier, npo 1, p.5-6; 26). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud herhaalde verzoeker deze laatste verklaringen. Verzoeker gaf deze keer echter eveneens aan dat hij daarnaast een tijdje zou hebben gewoond in Narenj Bagh (administratief dossier, npo 2, p.4-5). Dat verzoeker ook over zijn verhuis naar Afghanistan en zijn adres(sen) in dit land tegenstrijdige verklaringen aflegde, vormt andermaal een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ook doet het afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het overlijden van zijn moeder. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn moeder 9 tot 10 jaar geleden was overleden (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13A). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn moeder slechts was overleden ongeveer een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, npo 1, p.10).

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met de taliban, dewelke hem via zijn verwant S. trachtten te rekruteren voor de gewapende strijd tegen Daesh.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen en vrees danig worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Verzoeker bleef na zijn vertrek uit Afghanistan immers een jaar in Iran, acht maanden in Turkije en drie maanden in Griekenland. Vervolgens reisde hij via Macedonië naar Servië, waar hij een jaar verbleef. Nadien verbleef hij zes maanden in Bosnië, vertoefde hij tien tot twaalf dagen in Slovenië en bleef hij 15 dagen in Italië. Daarna reisde hij via Frankrijk naar België alvorens hij uiteindelijk slechts alhier een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22, 32). Dat verzoeker ervoor opteerde om in geen van de voormelde landen waardoor hij reisde en waarin hij verbleef een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt een ernstige negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Omtrent verzoekers voorgehouden problemen met en vrees ten aanzien van de taliban wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban, en niet in het minst omdat u hierover geen consistente verklaringen weet af te leggen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de Taliban u op zestienjarige leeftijd zeiden dat u samen met hen moest gaan vechten, waarna u dit aan uw vader vertelde. Uw vader en uw broer zouden dan samen hebben beslist dat u Afghanistan diende te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS werd u meermaals gevraagd wanneer u benaderd werd door de Taliban en antwoordt u dat u doorheen uw jeugd door de Taliban werd aangesproken en dat zij regelmatig over de vloer kwamen bij u thuis (NPO 23/08/2021, p.17 & p.18). Ook tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS wordt u gevraagd op welke leeftijd de Taliban u begonnen te benaderen. U verklaart dat u S. (...) van de Taliban reeds zag sinds uw kindertijd. Gevraagd om specificatie betreffende de leeftijd, antwoordt u zes tot acht jaar oud (NPO 09/03/2022, p.7). Bij het CGVS maakt u als dusdanig geen enkele melding van de Taliban die u pas op zestienjarige leeftijd benaderden voor rekrutering, waarna u uw vader hierover zou hebben ingelicht. Daarentegen verklaart u dat uw vader op de hoogte was omtrent de plannen van de Taliban, meer specifiek S. (...), en u net niet.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit verzoekers verklaringen in de vragenlijst blijkt immers dat verzoeker wel degelijk meermaals, duidelijk en in niet mis te verstane bewoordingen aangaf dat de taliban hem op 16-jarige leeftijd zouden hebben aangesproken om met hen

te gaan vechten. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker zijn vader hierover op de hoogte zou hebben gebracht (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat verzoeker reeds veel eerder zou zijn benaderd door de taliban, dat hem reeds veel eerder en heel vaak te kennen zou zijn gegeven dat zij zinnens waren hem te rekruteren en dat zijn vader hiervan reeds op de hoogte was (administratief dossier, npo 2, p.7-8; npo 1, p.17-18). Deze verklaringen zijn met elkaar in strijd. Bovendien legt verzoeker in het voorliggende verzoekschrift andermaal verklaringen af die manifest strijdig zijn met zijn eerder afgelegde verklaringen. Waar verzoeker heden tracht te laten uitschijnen dat enkel zijn broer maar niet hijzelf op 16-jarige leeftijd zou zijn benaderd om met de taliban te gaan vechten, dient immers te worden vastgesteld dat dit hoegenaamd niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen in de vragenlijst en bij het CGVS. Blijkens beide versies van zijn verklaringen zouden de taliban verzoeker namelijk wel op 16-jarige leeftijd daadwerkelijk hebben proberen te rekruteren.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien verklaart u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat uw vader telefonisch zou zijn ingelicht over een man die u zou komen ophalen met een motorfiets (NPO 23/08/2021, p.19). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS geeft u echter nog een andere weergave van de gebeurtenissen, namelijk dat de Taliban in de ochtend langskwamen bij uw vader, waarop hij zei dat ze u na de middag mochten meenemen. Vervolgens kwamen niet één, maar twee mannen naar uw woning met een motorfiets (NPO 09/03/2022, p.7). Deze uiteenlopende verklaringen betreffende de manier waarop u zou zijn meegenomen, komen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen niet ten goede.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te benadrukken dat hij tweemaal aangaf dat hij werd meegenomen op een motorfiets, doet verzoeker namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban te kennen gaven dat zij hem zouden meenemen en het aantal personen dat met een motorfiets naar de woning kwam.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat de man die u meenam op de motor gekend was als M. (...) (NPO 23/08/2021, p.15), hoewel u tijdens het tweede onderhoud verklaart dat diegene die u meenam S. (...) heette (NPO 09/03/2022, p.9). Gevraagd of S. (...) nog onder een andere naam bekend stond, antwoordt u dat u hem nooit eerder had gezien en hem enkel onder deze naam kende (NPO 09/03/2022, p.14). Dat u zich tegensprekt over de naam van de persoon die u meenam is opnieuw tekenend voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar verzoeker *post factum* tracht te laten uitschijnen dat hij de naam van de persoon in kwestie in wezen niet kende, dient immers te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Zo deze verklaring strookte met de werkelijkheid, kon immers worden verwacht dat verzoeker dit ook zo op consequente wijze zou hebben verklaard wanneer naar deze naam werd gevraagd. Verzoeker deed zulks echter niet en antwoordde op de gestelde vragen. Dat hij de ene keer aangaf dat deze persoon M. heette en de andere keer beweerde dat deze persoon S. heette en dat hij deze persoon enkel onder deze naam kende, doet wel degelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde asielrelaas.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarenboven maakte u bij de DVZ geheel geen melding als zou u meegenomen zijn geweest op een motorfiets en u uw ontvoerder kon overmeesteren. Men moge nochtans verwachten dat u hiervan melding maakte, indien waargebeurd. Uw uiteenlopende verklaringen tasten op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder wordt gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U stelt dat u al meermaals door de Taliban persoonlijk benaderd werd en dat u wist dat ze u uiteindelijk wouden voorbereiden om met hen strijd te gaan leveren (NPO 23/08/2021, p.17-19). Dat u dan vrijwillig meegaat met de Taliban, of niet eerder op de vlucht sloeg, wanneer ze u informeren dat ze u gaan komen halen slaat werkelijk nergens op. Men moge verwachten dat u onmiddellijk op de vlucht slaat wanneer u het nieuws ontvangt dat de Taliban u komen halen. Ook zeer onlogisch is dat de Taliban uw vader hierover eerst zouden informeren (NPO 23/08/2021, p.19). Dat de Taliban dit zouden doen, wetende dat u zo op de vlucht kon slaan, raakt opnieuw kant noch wal.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij op het moment waarop de taliban hem daadwerkelijk kwam halen niet langer kon vluchten, doet namelijk geenszins afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van hem mocht worden verwacht dat hij reeds veel eerder zou zijn gevlucht indien hij de taliban niet wenste te vervoegen en dat minstens kon worden verwacht dat hij zulks zou hebben gedaan nadat de taliban hem 's morgens informeerden over het gegeven dat hij in de namiddag zou worden meegenomen. Verder weerlegt verzoeker niet dat het totaal onlogisch is dat de taliban hem, zo zij hem werkelijk onder dwang wilden meenemen, eerst zouden inlichten van het feit dat zij hem zouden komen halen.

Verder wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“U verklaart verder dat u de gewapende man die u kwam halen van een motorfiets heeft kunnen duwen (NPO 23/08/2021, p.20). Dat u een gewapende persoon weet te overmeesteren is op zich al vrij tot zeer ongeloofwaardig. Hoewel dit reeds verbaast, verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat hij zijn wapen vasthield in zijn rechterhand (NPO 23/08/2021, p.20). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u daarentegen dat zijn wapen aan zijn schouder hing, gezien ze dit volgens u altijd op dezelfde manier dragen (NPO 09/03/2022, p.14). Opnieuw spreekt u zich hiermee tegen. Voorts verklaart u dat jullie van de motor vielen en beiden gewond raakten (NPO 23/08/2021, p.15 & p.19). Deze man zou naar beneden zijn gegleden richting het water en u bleef bovenaan, stelt u tijdens het eerste onderhoud (NPO 23/08/2021, p.20). Tijdens ditzelfde onderhoud geeft u nog een andere verklaring, namelijk dat u geen weet heeft van wat er met deze man verder gebeurd is (NPO 23/08/2021, p.21). Na deze twee uiteenlopende verklaringen, geeft u nog een derde weergave van de gebeurtenissen tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS: jullie vielen beiden, maar zijn heen zat vast onder de motor en zijn hoofd raakte gewond (NPO, 09/03/2022, p.14). Gevraagd wat er met de man gebeurd is nadat u hem van de motor duwde, vertelt u verder dat hij niet bij bewustzijn was (NPO 09/03/2022, p.15). Uw steeds wijzigende verklaringen maken dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij *post factum* poneert dat het voor zich zou spreken dat hij *“geen waarneembare informatie van zijn ontvoerder heeft op het moment van voormelde incident aangezien verzoeker onmiddellijk de vlucht genomen heeft”*, dient immers te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeker gaf eerder nooit aan dat hij niet over deze informatie beschikte. Hij antwoordde stevast en in duidelijke bewoordingen op de aan hem gestelde vragen. Dat hij daarbij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, en dit inzake één van de meest cruciale elementen in zijn relaas, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde asielmotieven. Redelijkerwijze mocht van verzoeker namelijk wel degelijk worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen zou afleggen aangaande de wijze waarop hij zijn ontvoerder kon overmeesteren en de staat waarin deze persoon zich bevond wanneer hij deze persoon achterliet nadat hij een ongeval veroorzaakte.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien kunnen vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat u niet op de hoogte bent van de gevolgen van dit beweerde incident. U stelt dat u niet vaak contact heeft met uw vader, doch blijkt dit uit uw verklaringen wel degelijk het geval te zijn. U verklaart dat u tien tot vijftien dagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud voor het laatst contact had met uw vader via de telefoon van uw broer, bij wie u logeert in België, en dat ook hij regelmatig met uw vader praat (NPO 23/08/2021, p. 11). Men moge dus wel degelijk verwachten dat u over meer informatie beschikt over de man die gewond zou geraakt zijn nadat hij u probeerde te ontvoeren. Ook uw verklaringen betreffende S. (...) blijken inconsistent te zijn. Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaart u dat S. (...) in het bezit is van twee madrassas (NPO 23/08/2021, p.17), waarna u tijdens uw tweede onderhoud verklaart dat hij in het bezit is van drie madrassas (NPO 09/03/2022, p.7). Ook verklaart u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat S. (...) aanvankelijk in Pakistan woonde en vervolgens terug naar Afghanistan is verhuisd, waarna u tijdens het tweede onderhoud stelt dat hij altijd in Parwan (Afghanistan) heeft gewoond. Dat u zich tegensprekt over S. (...), de man waar alle problemen zouden zijn begonnen, is andermaal een bevestiging dat aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielaanvraag.

Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing verder in het geheel niet waar gemotiveerd wordt dat zijn loutere verblijf in het Westen niet kan volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming en dat hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij omwille van zijn verblijf in het Westen in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst dermate negatief zou worden bejegend dat er sprake zou kunnen zijn van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade).

Dient na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie in dit kader verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.”

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Verzoeker haalt, benevens zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa, geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban of enige andere aldaar aanwezige actor. Er kan voorts geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont verder op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn verblijf in Europa hem zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door zijn familie met wie hij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afgaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden geviséerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afgaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo identificeerde verzoeker zich in zijn verzoek om internationale bescherming als moslim (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.9). Verder gaf verzoeker aan dat hij van kleins af aan studeerde aan de madrassa en gaf hij zelfs aan dat dit nagenoeg zijn enige bezigheid was (administratief dossier, npo 2, p.5; npo 1, p.8). Bovendien gaf verzoeker aan dat hij reeds van in zijn kindertijd werd benaderd door de taliban, vertrouwd was met en niemand anders had gezien dan de taliban (administratief dossier, npo 2, p.7-8; npo 1, p.17-18). Bijgevolg kan aangenomen worden dat verzoeker bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst reeds minstens tot op zekere hoogte vertrouwd was met en zich conformeerde aan hun gebruiken. Ook kan verzoeker zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst door zijn vader en zijn zus laten informeren over en laten bijstaan en vergezellen in het volgen van deze normen, regels en gebruiken. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een terugkeer in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiarie bescherming. Redelijkervijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Dat aan verzoekers broer in België een decennium geleden de vluchtelingenstatus werd toegekend, doet tot slot geenszins afbreuk aan het voorgaande. Zoals met recht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, dient ieder verzoek om internationale bescherming immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker nadat zijn broer vluchtte nog jarenlang in Afghanistan

bleef. Daarbij haalde verzoeker, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, geen concrete en geloofwaardige, al dan niet aan het verleden van zijn broer verbonden, problemen aan. Evenmin haalt verzoeker enig ander concreet en objectief element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij omwille van zijn band met zijn broer zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Aldus maakt verzoeker in het geheel niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd (louter) omwille zijn band met en het verleden van zijn broer.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte

aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT